

se živim. Bog naj mojo dobro mater za vse njene lepe nauke obilo obdari na ónem svetu!"

Mali pleteničar je te poslednje besede izgovoril z nekim ponosom. Mitin in Fránjica sta stala pred njim. Lica sta jima žarela od sramote, ko sta slišala, da je ubogi deček, sam sebi prepuščen, že zgodaj začel skrbeti, kako se preživi in samega sebe izdrži; a óna dva nista niti toliko zmožna, da bi si najpotrèbnejše stvari sama preskrbela.

Očetu, ki so vse to pazljivo poslušali, zeló so dopale dečkove besede in pohvalili so ga. Izberó za otroka dve lepi košarici in mu dadó za-nji srebrn goldinar. Deček pogleda novec in reče: „Gospod! jaz svoje košarice ne prodajam tako dragó, a vi ste mi plačali za-nji cel goldinar.“ — „A jaz jih zopet nikoli ceneje ne kupujem,“ odgovori gospod. „Vidim, milostivi gospod, da ste vi to storili iz usmiljenja do mene in moje mladosti, zato bi ne bilo lepo od mene, ako bi ne vzel darú od tako bogatega gospoda, kakor ste vi. Ali prosim vas, da bi ne pozabili, da jaz tacega darú nisem iskal od vas in tudi kaj tacega pričakoval nisem,“ reče ubožni Peter. — „To vse znam,“ reče odhajajoči gospod, „bodi le vedno tako priden, delaven in pošten, in vsak ti bode rad pomagal, a ti boš časoma srečen in pameten človek.“

Potem se oče poslové od malega pleteničarja ter gre dó z otrokoma dalje. Oče, ki so si že poprej mnogo prizadevali, kako bi svoja otroka za delo pridobili, porabijo to priložnost in rekó: „Kaj bi vidva začela, ako bi bila v tem stanu, v katerem je ubožni deček Peter? In to se vama prav lahko zgodi, morda še poprej, kakor si mislita. Vidva bi bila zeló nesrečna otroka, ker nobenega dela ne poznata; od hiše do hiše bi morala iti, in kruha pri dobrih ljudéh prositi. Učita se toraj pridno in privadita se delu, ter opustita lenobo, ki slabí telo in dušo. Pómnita izrek, ki pravi: Lenoba je vseh grdob grdoba. Vselej imejta na umu, da človeška sreča ni stalna, in da óni, ki je danes znabiti najbogatejši, lahko je jutri berač. Zato vama pravim, da je velik greh pred Bogom in velika sramota pred ljudmi, ako človek ne dela in živí v lenobi. Lenega čaka strgan rokáv, pal'ca beraška, prazen bokal.“ L.

Ne zametuj daróv božjih.

(Narodna pripovedka.)

V necem kraju je živel prosják Lenart. Ljudjé, katere je s prosjácenjem nadlegoval, so se ga bili že naveličali, ker malo je bilo stvari, ki bi jih bil vbogajme sprejemal. Tudi se ni znalo, od kod je bil prišel v ta kraj, in ker je zopet kmalu izginil, mislili so ljudjé, da živí v enem kraju le dotlej, dokler mu kdo vbogajme daje kaj tacega, kar se njemu dopade.

Ne daleč od tega kraja je bila široka reka. Samo jedno mesto je bilo pripravno za prevožnjo, in tú je prebival ribič Jakob, katerega posel je tudi bil prevaževati ljudi preko široke reke.

Necega dné, ko se mu je bil drog ulomil, šel je v bližnji gozd, da bi si ondu poiskal družega. Ko je že dljè časa hodil po gozdu, čuje, kako nekdo na vrhu griča, po katerem se je gozd razprostiral, govori.

Stopi bliže, ter posluša. Slišal je dobro in po glasu tudi spoznal Lenarta, ki je pónglasno govoril sam sebi: „Hà, hà, naveličali so se me že

ljudjé! Rad bi znal, zakaj naj bi zdaj zobal črni kruh, ko so mi poprej ljudjé radi dajali mesá in klobás! Háhàhà, zdaj naj bi bil zadovoljen s črnim kruhom? Tega pri meni že ne doživó!“

Nastane molk. Ribič je še vedno poslušal, ker si je mislil, da še več poizvé od tega čudnega človeka, ki mora, ako se po njegovem govoru sodi, imeti hudobno srcé. Kmalu čuje zopet naslednje besede:

Rèženjak jákelj,
Idi v moj zákelj!
Óvsenjak slabi
Naj leží v grábi!“

Pri teh besedah je priletela kepa črnega kruha, malo ne, ribarju Jakobu v glavo, in za njo še več družih. Kosove kruha je Jakob pobral ter jih nesel domóv.

Ni bil še dolgo domá, da se prikaže tudi prosják Lenart, ter prosi Jakoba, da bi mu dal kaj vbogajme, in ga potem prepeljal preko reke.

„Prepeljati vas hočem, a vbogajme vam nimam kaj dati,“ reče Jakob, ter se bliža s čolnom k bregu.

Lenart stopi v čoln in Jakob odrine od brega. Ko priveslá do srede reke, kjer je moléla iz vodé precej visoka in prostorna skala, izpregovóri kakor osupel k Lenartu.

„Prijetelj! stopite tukaj malo vèn, glejte čolnu se dno odtrguje. Hitro!“

Lenart, da-si ni ničesar opazil, vendar je hitro izstopil, ker je videl Jakoba nekako ustrašenega.

Jedva da izstopi iz čolna, vprè se Jakob zopet ob skalo, ter odveslá proti svojej bajtici.

Lenart, menèč, da bo Jakob čoln domá popravljjal, čakal je nekaj časa mirno. A ko se Jakob le ne povrne, začel je na večer vpitá in razsajata.

A vse je bilo zamán. Jakob ga ne sluša.

Zjutraj, ko je bilo solnce že precej visoko, vzame veslo, ter odveslá k skali, kjer je Lenart že zopet klical, prosil in klel vse ob enem.

Jakob natakne na drog kos črnega kruha, in priveslavši k skali, pomolí ga Lenartu, rekoč: „Nu, da vés! zdaj dobiš prvi kos, a na skali te hočem imeti takó dolgo, da snés zadnji kosec, ki si jih véčeraj v gozdu po grmovji in grabah razmetal. Prej nimaš rešitve, bodi miren ali nemiren!“

Lenartu je bilo obupati. Zdaj je še le spoznal, da je Jakob slišal njegove besede, ko je on ménil, da ga nihče ne sliši. „Potruditi se hočem, da kruh kmalu snem,“ misli sam v sebi, ter se spravi na delo. Večkrat pokliče Jakoba, ter ga prosi, naj mu prinese kruha, ker mu ga je že zmanjkalo in je gladen.

Ali Jakob se ni preneglil. — Vidèč naposled, da je Lenartu kruh res hitro potekal, in ga je zadnjič že na kolenih prosil, naj ga za božjo voljo reši samote, pripeljal je zopet čoln do skale, in Lenart je vstopil.

Pripeljavši ga na breg, pokaral ga je, in mu rekel: „Ali vidite, kakó je bil zdaj kruh ovsenjak dober! Glejte, da nikoli več ne storite kaj takega, kar ste storili óni dan v gozdu; sploh pa ne zametujte daróv božjih, da Bog zaradi vas ne kaznuje tudi nas druge, ki vam dažemo kruha vbogajme.“

To rekši, posloví se od prosjáka Lenarta in od tega dné ni ga nikoli več videl v svojem kraju.